

Mistä paloa tutkimukseen?

Vuosisadan kesän jälkeen meitä on viime päivinä hemmoteltu auringolla, joka saa syysvärit hehkumaan. Toivottavasti olette ehtineet nauttia tästä luonnon jäljittelemättömästä taideteoksesta ja kerätä voimia varastoon syyspimeitä varten!

Operatiivisilla päivillä esitettävien anestesiologien vapaiden esitelmien määrä on vähentynyt huolestuttavasti. Kaksi vuotta sitten vapaita esitelmää oli 25, tänä vuonna vain 17. Anestesiologian ja tehohoidon väitöskirjojen määrä ei ole lisääntynyt anestesiologien määrän kanssa samassa suhteessa eikä suomalaisia, oman alamme julkaisuja löydy siteeratuimpien julkaisujen joukosta. Mihin on hävinnyt halu ja into tehdä tutkimustyötä, joka on kuitenkin kliinisen osaamisen ja erikoisalamme kehityksen korvaamaton perusta?

Sytä tutkimusinnon hiipumiseen on varmasti monia. Kliininen työ on raskasta ja vaativaa, ja tutkimustyön sovittaminen sen lomaan vaatii poikkeuksellista organisaatiokykyä ja päämäärätietoisuutta. Anestesiologian ja tehohoitolääketieteen tehtäväalue on laajentunut nopeasti, ja harvassa paikassa resurssointi on pysynyt vauhdissa mukana. Toisaalta erikoistumisaikana kliinisen työn monipuoliset haasteet vievät helposti mennessään, jolloin erikoistuvan lääkärin aika ja energia menevät uuden oppimiseen ja sisäistämiseen. Eikä sekään ole huono asia. Hyviä, monipuolisia ja motivoituneita klinikoita tarvitaan aina. Lisäksi monilla erikoistuvilla lääkäreillä ja nuorilla erikoislääkäreillä on puoliso ja pieniä lapsia, jolloin elämässä on tehtävä monenlaisia kompromisseja. Tutkimustyö ei välttämättä istu tähän kuvioon, vaikka kuinka haluaisi.

Jotain on kuitenkin tehtävä, että tutkimustyö ei jäisi vain pienen joukon puuhasteluksi. Suomalaisilla anestesiologeilla ei ole mitään mahdollisuuksia pysyä vaativan erikoisalamme kansainvälisessä kehitysvauhdissa mukana ilman aktiivista, omaa tutkimustyötä. Korkeatasoinen tutkimustyö lisää myös erikoisalamme painoarvoa muiden alojen joukossa. Yksilötasolla tutkimustyö avaa parhaimmillaan uusia ulottuvuuksia kliiniseen työhön, syventää näkemyksiä, opettaa tiedonhakua, lisää aktiivisuutta ja kasvattaa kriittisyyttä. Tutkimustyön pitäisi kiinnostaa sen itsensä vuoksi – virka-aseman varmistamiseksi “pakkopullana” tehty väitöskirjatyö johtaa harvoin korkeatasoiseen jatkotutkimukseen. Väitöskirja ei myöskään ole esimies- eikä johtamistaitojen tae.

Miten saada hohtoa ja vetoa tutkimustyöhön? Tarvitsemme aktiivisia ja innostavia tutkimusryhmiä ja tiedeyhteisöjä, jotka tekevät yhteistyötä yli tiedekuntarajojen. Pienessä maassa voimavaroja ei kannata tuhlaa turhien raja-aitojen pystyttämiseen ja ylläpitämiseen. Anestesiologian ja tehohoitolääketieteen professoreiden ja kliinisten opettajien tulee tiivistää vuorovaikutustaan ja yhteistyötään tuloksellisen tutkimustyön lisäämiseksi. Tutkimustyötä aloittava tarvitsee paljon suunnitelmallista tukea. Monen tutkimusinnostus lopahtaa alkuunsa, kun huomaa joutuvansa puurtamaan yksin ilman kunnollista ohjausta tai ryhmän tukea. Taloudellisetkin kannustimet ovat välttämättömiä. On ymmärrettävää, että moni perheellinen nuori lääkäri valitsee taloudellisin perustein kliinisen työn päivystyksineen sen sijaan, että käyttäisi aikaansa tutkimustyön tekemiseen. Tutkijan uran alkua helpottaisi, jos tutkimusvapaan

rahoitus oli yksinkertaisempaa kuin tällä hetkellä, jolloin apurahaviidakosta selviäminen tuntuu usein ylivoimaiselta.

Moni suomalainen anesthesiologian ja tehohoidon erikoisalan tutkija on, kaikesta huolimatta, pystynyt tekemään huippulaatuista tutkimusta. Terävin kärki alkaa vain olla turhan kapea. Kykyjen puutteesta ei ole kyse, sillä alallemme hakeutuvat nuoret kollegat ovat lähes poikkeuksetta huippu-

yksilöitä. Jotain täytyy tehdä pikaisesti tutkimusolosuhteiden parantamiseksi ja tutkimusmyönteisen ilmapiirin lisäämiseksi, ettei suomalainen anesthesiologian ja tehohoitolääketieteen tutkimus tipahda tiedemaailman marginaaliin.

Tapaamisiin Operatiivisilla päivillä Helsingissä!

□

Jyväskylässä, 2. lokakuuta 2010

Arvi Yli-Hankala